

Arrest

**nr. 84 290 van 6 juli 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 mei 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op het arrest nr. 81 368 van 15 mei 2012 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt bevolen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. SOUDANT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die aangaf een niet begeleide minderjarige te zijn, diende op 20 februari 2012 een asielaanvraag in. Dezelfde dag werd, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vastgesteld dat verzoeker voorheen in Oostenrijk werd aangetroffen.

1.2. Bij schrijven van 21 maart 2012 deelde de Dienst Voogdij bij de Federale Overheidsdienst Justitie de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding mee dat een medisch onderzoek aantoonde dat verzoeker meerderjarig is.

1.3. Op 11 april 2012 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de Oostenrijkse autoriteiten, gelet op artikel 16.1.e van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), om de terugname van verzoeker.

1.4. De Oostenrijkse autoriteiten deelden op 13 april 2012 mee dat de Hongaarse autoriteiten op 4 oktober 2011 de verantwoordelijkheid voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag reeds aanvaardden.

1.5. Op 16 april 2012 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de Hongaarse autoriteiten, gelet op artikel 16.1.c van de verordening nr. 343/2003/EG, om de terugname van verzoeker.

1.6. De Hongaarse autoriteiten willigden het verzoek van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in op 18 april 2012.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 8 mei 2012 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 9 mei 2012 ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten [S. M.]

[...]

*van nationaliteit te zijn : Afghanistan
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Hongarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 20.02.2012 asiel in België. Bij zijn aanmelding verklaarde de betrokkene te zijn geboren op 01.11.1994, wat impliceert dat hij minderjarig zou zijn. Onze diensten meldden de betrokkene aan bij de Voogdijdienst en uitten daarbij twijfel betreffende deze verklaarde leeftijd. De Voogdijdienst plaatste de betrokkene onder voogdij en liet op 29.02.2012 in het AZ Sint-Jan te Brugge een medisch onderzoek uitvoeren teneinde na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde dat de betrokkene een leeftijd heeft van meer dan 18 jaar oud. De Voogdijdienst hief op 21.03.2012 de voogdij over de betrokkene op, wat betekent dat hij als meerderjarig dient te worden beschouwd.

Vingerafdrukkenonderzoek wijst uit dat de betrokkene op 02.09.2011 asiel vroeg in Oostenrijk. Tijdens zijn verhoor en na confrontatie met deze informatie bevestigde de betrokkene dit. Hij verklaarde het grondgebied van de Lidstaten via Griekenland te zijn binnengekomen. Van Griekenland zou hij met een bus vervolgens naar Oostenrijk zijn gereisd. Hij stelde dat hij 8 à 9 dagen in een opvangcentrum in Oostenrijk verbleef, maar door de Oostenrijkse instanties werd verwijderd naar Hongarije. Vanuit Hongarije zou de betrokkene naar Servië zijn gestuurd, vanwaar hij vervolgens naar Macedonië werd gestuurd. De Macedonische instanties zouden de betrokkene naar Griekenland hebben gestuurd. De betrokkene zou zes maanden in Griekenland hebben verbleven en er uiteindelijk met een bus naar België zijn vertrokken. De betrokkene zou op 19.02.2012 in België zijn aangekomen. Op 11.04.2012 werd een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse instanties, die ons verzoek op 13.04.2012 afwezen. De Oostenrijkse instanties deelden mee dat zij op 26.09.2011 een akkoord voor de overname van de betrokkene bekwamen van Hongarije op grond van artikel 10(1) van Verordening 343/2003,

maar dat de betrokkene met onbekende bestemming verdween voordat hij aan Hongarije kon worden overgedragen. Om die reden vroegen de Oostenrijkse instanties aan Hongarije de overdrachtstermijn te verlengen. Omdat uit deze informatie diende te worden besloten dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene aan Hongarije toekomt werd op 16.04.2012 een verzoek voor terugname gericht aan de Hongaarse instanties, die op 18.04.2012 op grond van artikel 16(1)c van Verordening 343/2003 instemden met de terugname van de betrokkene en de behandeling van zijn asielaanvraag.

Tijdens het verhoor op 10.04.2012 werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg, nadat hij reeds asiel vroeg in Oostenrijk (vraag 19). Op 08.05.2012 werd de betrokkene in een bijkomend gehoor geconfronteerd met het feit dat Hongarije zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van zijn asielaanvraag en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan Hongarije, de verantwoordelijke Lidstaat, zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij vanuit Oostenrijk niet naar Hongarije ging, maar vanuit Oostenrijk doorreisde naar België. De betrokkene stelde dat hij van andere asielzoekers hoorde dat zij in Hongarije tot een jaar lang in detentie werden gehouden en dat asielzoekers vanuit Hongarije via Servië en Macedonië naar Griekenland zouden worden gestuurd. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Betreffende de bovenvermelde verklaringen van de betrokkene merken we op dat elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent moet ook worden opgemerkt dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt te worden onderworpen aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM. We beklemtonen dat de betrokkene stelde dat hij van andere asielzoekers hoorde dat zij in Hongarije zouden zijn opgesloten, maar zelf maakte hij geen melding van concrete feiten, ervaringen of omstandigheden met betrekking tot Hongarije en de Hongaarse instanties, die zouden kunnen wijzen op inbreuken op artikel 3 van het EVRM. De gegrondheid van de impliciete stelling, dat op grond van getuigenissen van andere asielzoekers, zou moeten worden besloten dat ook de betrokkene in Hongarije zal worden opgesloten werd niet aangetoond. Verder moet worden opgemerkt dat Hongarije instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 16(1)c van Verordening 343/2003, wat betekent dat de Hongaarse instanties zich verantwoordelijk verklaren voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en de betrokkene dan ook niet zal worden verwijderd naar zijn land van herkomst zonder onderzoek van zijn asielaanvraag.

Hongarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet van worden uitgegaan dat Hongarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Hongarije is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Asielaanvragen worden er behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Hongarije kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden.

Hongarije kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben. Bijgevolg is er geen aanleiding om te stellen dat een overdracht aan Hongarije vanwege redenen van gezondheid een inbreuk zou betekenen op artikel 3 van het EVRM.

De Hongaarse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht aan Hongarije in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er dan ook geen enkele aanleiding is om te stellen dat een overdracht van de betrokkene aan Hongarije een schending zou betekenen van artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)c van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Hongaarse instanties.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.8. De Raad schorste de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bij arrest nr. 81 368 van 15 mei 2012.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3, 6.2.c en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de artikelen 1 en 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie).

Hij verschaft volgende toelichting:

“1. Eerst onderdeel:

1.1.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter.

Zie:

EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering van een kandidaat-vluchteling door een Lidstaat naar een andere Lidstaat in toepassing van de Dublin-II-verordening een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren.

Het EHRM heeft bijgevolg geoordeeld dat een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de kandidaat-vluchteling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen

Zie:

EHRM 4 december 2008, Y./Rusland § 75

EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66

Zie ook:

RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van (niet-EU)vreemdelingen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van (niet-EU)vreemdelingen.

Zie:

EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78;

EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 128-129

EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine

Zie ook:

RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)

Voor het onderzoek van de algemene situatie in een land waarnaar de kandidaat-vluchteling wordt verwijderd, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens.

Zie:

EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 347 en 348;

EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54;

EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67;

EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 99-100).

Zie ook:

RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoonbaar dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort.

Zie:

EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132

Zie ook:

RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij andere bijzondere kenmerken bewijst die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien hierdoor de bescherming van artikel 3 van het EVRM illusoir zou worden.

Om de bescherming van artikel 3 van het EVRM te laten gelden kan men zich baseren op elementen in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft

Zie:

EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80;

EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148

Zie ook:

RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)

1.2.

Uit de motivering van bijlage 39ter dd. 10/04/2012 blijkt dat verzoeker heeft verklaard aan verwerende partij dat hij vanuit Oostenrijk werd gerepatrieerd naar Hongarije omdat zij veronderstelden dat hij via Hongarije was binnengekomen en dat hij vervolgens naar Servië werd gerepatrieerd waarna hij naar Macedonië en Griekenland werd gerepatrieerd.

(zie stuk 3)

Per schrijven dd. 14/04/2012 gericht door de raadsman van verzoeker aan verwerende partij werd gevraagd:

- alle beslissingen mede te delen die lastens verzoeker werden genomen,*
- of de verantwoordelijke staat reeds aangewezen werd,*
- of een verzoek tot terugname reeds werd gericht en zo ja, aan welke staat,*

(zie stuk 4)

Verzoeker maakte zich dus duidelijk zorgen betreffende het land van bestemming.

Per schrijven dd. 14/04/2012 antwoordde verwerende partij dat een verzoek tot terugname werd gericht aan Oostenrijk.

(zie stuk 5)

Per schrijven dd. 23/04/2012 gericht door de raadsman van verzoeker aan verwerende partij werd gevraagd:

- Wanneer het verzoek tot terug/overname werd gericht aan Oostenrijk*
- Welk gevolg Oostenrijk aan het verzoek tot terug/overname heeft gegeven*

(zie stuk 9)

Verwerende partij heeft vervolgens nooit laten weten dat Oostenrijk het verzoek tot terugname had afgewezen en dat het land van bestemming Hongarije was geworden.

Uit de motivering van de bijlage 26 quater blijkt dat verzoeker vreesde verwijderd te worden naar Hongarije. Hij zou hebben verklaard uit vrees teruggestuurd te worden naar Hongarije dat hij vanuit Oostenrijk niet naar Hongarije ging, maar vanuit Oostenrijk doorreisde naar België. Verzoeker zou hieraan hebben toegevoegd dat hij van andere asielzoekers hoorde dat zij in Hongarije tot een jaar lang in detentie werden gehouden en dat asielzoekers vanuit Hongarije via Servië en Macedonië naar Griekenland zouden worden gestuurd. Uit de verklaringen van verzoeker in het administratief dossier blijkt de gevreesde behandelingen in Hongarije zeer concreet en precies omschreven te zijn.

(zie stukken 1 en 3)

(zie ook notities betreffende het verhoor van verzoeker door verwerende partij op 8/05/2012 in het administratief dossier)

Uit verzoekers verklaringen zoals vervat in de bijlage 39ter en in de bijlage 26 quater blijkt ongetwijfeld dat:

- verzoeker omwille van de omstandigheden aldaar (lange detentie en kettingdeportaties met hoog risico op "refoulement") een terugzending naar Hongarije vreesde;*
- verzoeker aan verwerende partij heeft laten weten hoe problematisch en schrijnend de situatie in Hongarije is voor asielzoekers (lange detentie tot 1 jaar + risico van repatriëring naar andere landen, o.a. Servië en Macedonië);*

1.3.

Bovendien komen de door verzoeker aangehaalde elementen om niet verwijderd te worden naar Hongarije overeen met informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens. "Selon le Comité Helsinki

Hongrois, la Hongrie ne garantit pas, à l'heure actuelle, des conditions d'accueil appropriées et un accès à la protection pour les demandeurs d'asile renvoyés dans ce pays dans le cadre Dublin"

En règle générale, les demandeurs d'asile renvoyés en Hongrie sous Dublin (« les Dublinés ») reçoivent un avis d'expulsion dès leur arrivée dans le pays, sans que soit prise en considération leur volonté de déposer une demande d'asile;

Les personnes dublinées ayant auparavant déposé une demande d'asile en Hongrie ne peuvent pas reprendre la procédure entamée (demande interrompue); s'ils souhaitent maintenir leur demande, celle-ci sera considérée comme une demande ultérieure;

Les demandes d'asile « ultérieure » ne prévoient pas aucun effet suspensif sur les mesures d'expulsion (sauf dans de très rares cas), par conséquent, les personnes reconduites en Hongrie sous le Règlement Dublin sont souvent exposées à un risque d'expulsion, même si leur demande d'asile n'a été examinée par aucun Etat membre de l'U.E.;

Une majorité de dublinés sont placés en rétention suite à une décision d'expulsion systématiquement rendue à leur encontre, sans que leur situation personnelle ne soit prise en considération, ou qu'une alternative à la rétention ne soit envisagée;

Le contrôle qu' exerce le pouvoir judiciaire sur la rétention des immigrés est inefficace, et le placement en rétention est quasi-systématiquement prolongé;

Les dublinés (renvoyés en Hongrie) qui ne sont pas placés en rétention sont privés de bonnes conditions d'accueil, car leur demande d'asile « ultérieure » ne leur donne pas droit à un logement ou à des services d'accompagnement qui seraient, en temps normal proposés aux demandeurs d'asile »

Vrije vertaling:

“Volgens de Hongaarse Helsinki Comité, biedt Hongarije niet, op dit moment, de juiste opvang en toegang tot bescherming voor asielzoekers die teruggestuurd worden naar dat land in toepassing van de Dublin-II-verordening”

In het algemeen ontvangen asielzoekers, die in toepassing van de Dublin-II-verordening naar Hongarije worden teruggestuurd (“de Dublinés”) een uitwijzingsbevel bij hun aankomst in het land, zonder inachtneming van hun wil om een asielaanvraag in te dienen;

“Dublinés” die eerder in Hongarije asiel hebben aangevraagd kunnen de ingeleide asielprocedure voortzetten. Als ze hun asielmotieven inroepen wordt dit beschouwd als een nieuwe asielaanvraag;

Nieuwe asielaanvragen zijn niet schorsend en kunnen dus geen uitzetting beletten (behalve in zeer zeldzame gevallen). Mensen die naar Hongarije worden teruggestuurd onder de Dublin-verordening lopen vaak het risico verwijderd te worden zonder dat hun asielaanvraag is onderzocht door één van de EU-lidstaten;

Een meerderheid van de “Dublinés” worden na een systematisch uitwijzingsbevel van hun vrijheid beroofd, zonder dat hun persoonlijke situatie of een alternatief voor detentie in overweging wordt genomen;

De controle door de rechterlijke macht over de vrijheidsberoving van “dublinés” is inefficiënt en de vrijheidsberoving wordt systematisch verlengd;

De “dublinés” die niet zijn aangehouden krijgen geen adequate opvang, omdat hun nieuwe asielaanvraag geen recht geven op huisvesting of begeleiding die normaliter wordt geboden aan [...] asielzoekers”

*Information note on the treatment of Dublin returnees in Hungary, December 2011”
Hungarian Helsinki Committee
<http://helsinki.hu/wp-content/uploads/Access-to-protection-jeopardised-FINAL1.pdf>*

(zie stuk 6)

De huidige Hongaarse wetgeving voorziet geen opvang voor asielzoekers die in het kader van de Dublin-II-verordening naar Hongarije worden teruggestuurd.

“As of 24 December 2010, amendments to the legislation relevant to asylum-seekers and refugees were enacted, providing for the following:

- the detention of asylum-seekers while their cases are pending in the in-merit procedure;*
- an increase in the maximum length of administrative detention from six to 12 months; and the detention of families with children up to 30 days.*

In addition, the amendments introduced the concept of manifestly unfounded applications.

Furthermore, it provided that claimants submitting repeat application may be subject to limits on their rights to accommodation, and that appeals against negative decisions on their claims would no longer have suspensive effect.”

Vrije vertaling:

“Met de wetswijziging van 24 december 2010 betreffende de wetgeving inzake asielzoekers en vluchtelingen wordt voorzien wat volgt:

- de vrijheidsberoving van asielzoekers tijdens de behandeling van hun zaak (in de in-merits procedure);*
- een verhoging van de maximale lengte van de administratieve hechtenis van zes tot 12 maanden (tot 30 dagen voor gezinnen met kinderen).*
- De invoering van begrip van kennelijk ongegronde asielaanvragen.*
- Het indienen van herhaalde aanvragen geeft aanleiding tot beperkingen van het recht op huisvesting,*
- Beroepen tegen negatieve beslissingen betreffende asielaanvragen zijn niet langer schorsend.*

Zie:

Nr. 9, 11, 20, 21, 22, 31 en 43 van het verslag van UN High Commissioner for Refugees, Hungary as a country of asylum. Observations on the situation of asylum seekers and refugees in Hungary, 24 April 2012, available at:

<http://www.unhcr.org/refworld/docid/4f9167db2.html>

(stuk7)

Zie ook:

pp. 2 à 6 van Information note on the treatment of Dublin returnees in Hungary, December 2011” Hungarian Helsinki Committee

<http://helsinki.hu/wp-content/uploads/Access-to-protection-jeopardised-FINAL1.pdf>

(stuk 6)

Zie ook:

“Hungary has increased returns to countries it deems safe countries of asylum, and this creates the risk of indirect refoulement. By way of example, approximately 450 applicants were prevented from entering the in-merit procedure in Hungary including those returned to Serbia in 2011. Ten cases of possible refoulement were identified by UNHCR in 2010, seven in 2011. In some cases foreigners, including asylum-seekers, once returned to Serbia, are immediately upon admission transported by the Serbian police to the Macedonian border and handed over to the authorities of the former Yugoslav Republic of Macedonia without further formalities. As the former Yugoslav Republic of Macedonia considers Greece a safe country of asylum, asylum-seekers may end up, as a result of chain deportation, in Greece, and exposed to further removal, without ever having had their asylum claim considered on the merits.”

Vrije vertaling:

“In Hongarije zijn verwijderingen naar zogezegde veilig geachte landen toegenomen. Dit leidt tot het risico op onrechtstreeks “refoulement”. Bij wijze van voorbeeld, werden ongeveer 450 aanvragers niet toegelaten tot de “in merit procedure” in Hongarije (inbegrepen degenen die in 2011 naar Servië werden

teruggestuurd) 2011. Tien gevallen van onrechtreeks "refoulement" werden geïdentificeerd door UNHCR in 2010, zeven in 2011. In sommige gevallen worden buitenlanders, onder wie asielzoekers, verwijderd naar Servië, waar zij onmiddellijk worden vervoerd door de Servische politie naar de Macedonische grens en overgedragen aan de autoriteiten van de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië zonder verdere formaliteiten. Daar de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië van mening is dat Griekenland een veilig asieland is, kunnen asielzoekers, als gevolg van de "kettingdeportatie", in Griekenland terecht en worden blootgesteld aan verdere verwijdering, zonder dat hun asielaanvraag ooit werd onderzocht."

Nr. 6 van het verslag UN High Commissioner for Refugees, Hungary as a country of asylum. Observations on the situation of asylum-seekers and refugees in Hungary, 24 April 2012, available at: <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4f9167db2.html>

1.4.

Verzoeker is een alleenstaande jonge Afghaan. Hij wordt naar Hongarije verwijderd op grond van artikel 16 (1)C van de verordening 343/2003.

In het licht de informatie vervat in de verslagen van het Helsinki Committee en het UNCR (telkens met verwijzingen naar de huidige Hongaarse wetgeving n.a.v. Act CXXXV of 2010 - gestemd door Hongaars parlement op 22/11/2010 - Regeringsdecreet 290/2010 - XII;21) zal verzoeker ingeval van verwijdering naar Hongarije worden blootgesteld aan:

- inadequate opvangomstandigheden,
- de automatische aflevering van een uitwijzingsbevel zonder overweging van een eventuele asielaanvraag,
- de onmogelijkheid om de oorspronkelijke asielaanvraag voort te zetten,
- hoge risico's van vrijheidsberoving van 6 à 12 maanden en alleszins aan de ontstentenis van huisvesting,
- een verwijdering naar derdelanden of Griekenland voordat zijn asielmotieven worden onderzocht,

Verzoeker behoort dus, als hernomen asielzoeker/vreemdeling in het kader van de Dublin-II-verordening, tot een kwetsbare groep ("gedublineerde") die in Hongarije systematisch blootgesteld wordt aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Ondanks de geuite vrees voor kettingdeportaties en vrijheidsberoving heeft verwerende partij in casu niet ernstig onderzocht of verzoeker bij verwijdering naar Hongarije zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen.

Uit het administratief dossier blijkt o.a. dat verwerende partij nooit onderzocht heeft via tracking of briefwisseling met de betrokkene Staten of verzoeker het voorwerp is geweest van kettingdeportaties.

Verwerende partij heeft evenmin informatiebronnen geraadpleegd om te weten of de aangehaalde onmenselijke behandelingen in Hongarije in casu de lange detentie, de kettingdeportaties, ooit werden vastgesteld of aangeklaagd door onafhankelijke mensenrechtenorganisaties.

De huidige Hongaarse wetgeving hieromtrent werd ook niet geverifieerd.

In de bestreden beslissing heeft verwerende partij geen rekening gehouden met:

- de huidige toestand in Hongarije na de wetswijziging van 24 december 2010 zoals aangeklaagd in recente verslagen van onafhankelijke mensenrechtenorganisaties
- de vrees van verzoeker om blootgesteld te worden aan situaties waarnaar hij heeft verwezen (zie vermelding van kettingdeportaties en langdurige detentie in bijlage 39 ter van 10/04/2012 en bijlage 26 quater van 08/05/2012)

Zodoende schendt de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM

2. Tweede onderdeel:

2.1.

Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen legt voor de Overheid de verplichting op haar beslissingen te motiveren.

De Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen voorziet evenwel een algemene motiveringsplicht van bestuurshandelingen met een individuele strekking.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepaalt uitdrukkelijk dat: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De formele motiveringsplicht bevat dus twee aspecten: het bestaan van een motivering en het adequate karakter hiervan.

De motivering dient de bestuurde in staat te stellen te kunnen inzien welke redenen de overheid ertoe geleid heeft de beslissing te nemen.

2.2.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur erkent eveneens een motiveringsplicht voor alle bestuurshandelingen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur legt daarnaast nog twee bijkomende verplichtingen op, met name de zorgvuldigheidsplicht en de evenredigheidsplicht.

De zorgvuldigheidsplicht brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding. (Zie A. MAST, OVERZICHT VAN HET BELGISCH ADMINISTRATIEF RECHT, p.52)

(...) "Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding."(...)

(...) "Vervolgens wordt erop gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding inhoudt dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen."(...)

Zie:

Arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 24 februari 2009 nr. 23.538

Arresten van de Raad van Staten dd. 2 februari 2007, nr. 167 411 en 14 februari 2006, nr. 154954

Arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 22 december 2009 nr. 36 480

Het evenredigheidsbeginsel strekt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Een appreciatiefout in hoofde van de overheid bij het nemen van een beslissing tast de relevantie, de opportuniteit of het geschikt karakter hiervan. In een dergelijk geval dient de beslissing vernietigd te worden.

2.3.

Tijdens zijn verhoren heeft verzoeker concrete elementen aangehaald betreffende de behandeling van asielzoekers in Hongarije, met name:

- een vrijheidsberoving tot 12 maanden,*
- kettendeportatie via Servië, Macedonië en Griekenland,*

(zie stukken 1 en 3)

Op 10/04/2012 heeft verzoeker aan verwerende partij verklaard asiel aangevraagd te hebben in Oostenrijk, enkele dagen te hebben verbleven in Wenen, gerepatrieerd te zijn geweest naar Hongarije

en vandaar het voorwerp van kettingdeportaties te hebben uitgemaakt: naar Servië, vervolgens Macedonië en dan Griekenland.

(zie stuk 3)

Toen verzoeker op 08/05/2012 van verwerende partij hoorde dat hij naar Hongarije zou worden verwijderd, herhaalde verzoeker zijn vrees om teruggestuurd te worden naar Hongarije. Uit de inhoud en de teneur van zijn verklaringen dd. 08/05/2012 blijkt duidelijk dat verzoeker een gegronde en concrete vrees had voor onmenselijke behandelingen in Hongarije.

(...) "Ik voel mij heel moe en slecht in deze situatie en deze omgeving. Ik zal ook opgesloten worden in Hongarije. De toestand van asielzoekers (en centra) in Hongarije is heel slecht. Ik hoorde dat zij opgesloten worden voor 1 jaar in de gevangenis waar een geen daglicht is en dat ze je dan via Servië en Macedonië naar Griekenland overbrengen." (...)

(zie in het administratief dossier de notities n.a.v. het verhoor van verzoeker door verwerende partij op 08/05/2012)

Rekening houdend met de jonge leeftijd en de beperkte opleiding van verzoeker zijn de door verzoeker aangehaalde onmenselijke en vernederende behandelingen ingeval van repatriëring naar Hongarije bijzonder concreet en precies.

Bovendien worden de door verzoeker aangehaalde elementen ook bevestigd in verslagen van onafhankelijke mensenrechtenorganisaties.

[...]

(zie stuk 7)

(zie ook supra in eerste onderdeel van huidig middel).

De verklaringen van verzoeker op 10/04/2012 betreffende kettingdeportaties vanuit Hongarije via Servië, Macedonië en Griekenland werden vervolgens bevestigd door het verslag dd. 24/04/2012 van het UNHCR.

De vrees van verzoeker ingeval van verwijdering naar Hongarije (zie verklaringen op 10/04/2012 en op 08/05/2012) is voldoende concreet en heeft ongetwijfeld een individueel karakter. De aangehaalde elementen kunnen geenszins beschouwd worden als louter hypothetische en algemene stellingen. Immers, verzoekers zal bij tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verwijderd worden naar Hongarije in het kader van de Dublin-II-verordening. Hij behoort dus als "gedublineerde" tot een kwetsbare groep die aldaar aan onmenselijke en vernederende behandelingen zal worden blootgesteld. Bovendien verklaarde hij op 10/04/2012 het voorwerp te zijn geweest van kettingdeportaties naar Servië, Macedonië en Griekenland.

De bovenvermelde verslagen van het UNCHR en het Helsinki Committee zijn verschenen voordat verwerende partij haar beslissing van 08/05/2012 nam. De alarmerende situatie van asielzoekers in Hongarije maakt het voorwerp uit van talrijke recente verslagen/interpellaties. Verwerende partij kan niet ernstig beweren daar geen kennis van te hebben. Er dient te worden onderstreept dat het verslag van het UNHCR verschenen is na verzoekers verklaringen op 10/04/2012 doch de ingeroepen elementen bevestig[t]. Niettemin werd de bestreden beslissing genomen meer dan twee weken na de verschijning van het alarmerend verslag van het UNHCR op 24/04/2012.

Bovendien heeft verzoeker tweemaal tijdens zijn verhoren met verwerende partij (zie beslissingen dd. 10/04/2012 en 08/05/2012) de concrete problemen voor asielzoekers in Hongarije aangehaald, met name de kettingdeportaties en een vrijheidsberoving die tot 1 jaar kan duren.

Bijgevolg diende verwerende partij in concreto na te gaan hoe de huidige situatie in Hongarije is voor Dublin-II-vreemdelingen. Uit de huidige Hongaarse wetgeving (zie o.a. Act CXXXV van 2010 - gestemd door het Hongaars parlement op 22/11/2010 - Regeringsdecreet 290/2010) en de talrijke verslagen van mensenrechtenorganisaties (zie supra) blijkt dat de aangehaalde elementen en de vrees van verzoeker ingeval van verwijdering naar Hongarije tamelijk precies en concreet zijn.

In deze omstandigheden kon verwerende partij zich niet beperken tot een gestereotypeerde motivering

[...]

Naar aanleiding van de concrete en precieze onmenselijke behandelingen zoals omschreven door verzoekers en de in april 2012 verschenen informatie van betrouwbare bronnen zoals het UNHCR kon verwerende partij ook niet redelijk stellen in haar beslissing dd. 08/05/2012:

“De gegrondheid van de impliciete stelling, dat op grond van getuigenissen van andere asielzoekers zou moeten worden besloten dat ook de betrokkene in Hongarije zal worden opgesloten werd niet aangetoond.”

(Zie stuk 1)

Uit de motivering blijkt dat verwerende partij geenszins rekening heeft gehouden met de concrete elementen die verzoeker inriep over de behandeling van vreemdelingen (o.a. asielzoekers) in Hongarije meer bepaald ingeval van terugname of overname.

Er wordt in de bestreden beslissing met geen woord gereept over de kettendetentie (vanuit Hongarije naar Servië, Macedonië en Griekenland) en de detentie tot 1 jaar. (zie verklaringen van verzoeker in stukken 1 en 3). De problematiek omtrent de ontstentenis van opvang en begeleiding in Hongarije voor (over/terug)genomen asielzoekers/vreemdelingen werd evenmin onderzocht door verwerende partij.

Nochtans worden deze elementen ook aangeklaagd door onafhankelijke mensenrechtenorganisaties zoals het UNHCR en het Helsinki Committee. (zie stukken 6 en 7)

Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat verwerende partij via tracking, interpellatie van de asiinstanties in de genoemde landen zoals Hongarije, Servië, Macedonië, of Griekenland of enig ander middel heeft getracht te verifiëren of verzoeker effectief het voorwerp is geweest van kettendeportaties.

Het staat buiten kijf dat verwerende partij niet de moeite heeft genomen, ondanks de verklaringen van verzoeker tijdens de verhoren, om na te gaan of er in casu een risico was op schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 33 het Vluchtelingenverdrag van 28 juli 1951.

Zodoende heeft verwerende partij het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur geschonden.

Daar de bestreden beslissing in haar motivering geen rekening houdt met alle elementen in de zaak, o.a. de door verzoeker opgeworpen kettendeportaties en langdurige detentie in Hongarije, kan de motivering evenmin als afdoende beschouwd worden. De bestreden beslissing schendt dus ook artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen.

De bestreden beslissing maakt melding van “verzoek tot overname” gericht door Oostenrijk aan Hongarije en van de instemming met “terugname” door Hongarije. Een terugname impliceert dat er in Hongarije asiel aangevraagd werd. Daarentegen impliceert een “overname” dat verzoeker in Hongarije heeft verbleven zonder aldaar asiel aan te vragen. Op dit punt is de motivering van de bestreden beslissing inadequaat laat staan tegenstrijdig. Bijgevolg heeft verwerende partij ook op dit punt artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen geschonden.

3. Derde onderdeel

Door het vluchtelingenverdr[er]ag te ondertekenen heeft België zich ertoe verbonden waarborgen te bieden tegen het niet-refoulement van vluchtelingen (zie artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag van 28/07/1951).

Volgens de rechtsleer is artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag eveneens van toepassing op asielzoekers.

Zie:

p. 9 à 12 “Le principe de non-refoulement et le statut de réfugié en droit international” door Vincent CHETAIL in “La convention de Genève du 28 juillet 1951 relative au statut des réfugiés 50 ans après : Bilan et perspectives » - EXTRAIT - BRUYLANT BRUXELLES 2001

(stuk 8)

Omwille van de huidige Hongaarse wetgeving (artikel 54 van de Wet LXXX van 2007 inzake asiel na de wetswijziging van 2010) die de verwijdering van vluchtelingen toelaat voordat hun asielaanvraag is afgehandeld, biedt Hongarije geen garanties meer tegen het “non-refoulement” van asielzoekers.

Zie supra in eerste onderdeel:

Nr. 6, 20, 21 en 22 van het verslag UN High Commissioner for Refugees, Hungary as a country of asylum. Observations on the situation of asylum-seekers and refugees in Hungary, 24 April 2012, available at:

<http://www.unhcr.org/refworld/docid/4f9167db2.html>

pp. 2 à 6 van Information note on the treatment of Dublin returnees in Hungary, December 2011” Hungarian Helsinki Committee

<http://helsinki.hu/wp-content/uploads/Access-to-protection-jeopardised-FINAL1.pdf>

(stukken 6 en 7)

Bij tenuitvoerlegging van de beslissing wordt verzoeker enige garantie ontnomen tegen refoulement naar derdelanden of Griekenland. Zodoende schendt de bestreden beslissing artikelen 1 en 33 van het Vluchtelingenverdrag.

Ingeval van verwijdering naar Hongarije zal verzoeker zelfs ingeval van een nieuwe asielaanvraag aldaar de facto geen recht hebben op een effectief beroep. Hij zal automatisch een uitwijzingsbevel krijgen en de nieuwe asielaanvraag zal niet schorsend zijn.

Zie:

artikel 54 van de Hongaarse Wet LXXX van 2007 inzake asiel na de wetswijziging van 2010 in titel 3 pp. 3 à 4 van Information note on the treatment of Dublin returnees in Hungary, December 2011” Hungarian Helsinki Committee

<http://helsinki.hu/wp-content/uploads/Access-to-protection-jeopardised-FINAL1.pdf>

(stuk 6)

Nr. 6, 20, 21 en 22 van het verslag UN High Commissioner for Refugees, Hungary as a country of asylum. Observations on the situation of asylum-seekers and refugees in Hungary, 24 April 2012, available at:

<http://www.unhcr.org/refworld/docid/4f9167db2.html>

(stuk 7)

Ingeval van terugzending van verzoeker naar Hongarije zal hij geen beroep kunnen doen op de kosteloze bijstand van een advocaat om zijn asielmotieven te laten gelden. (artikel 29 van de Hongaarse Wet nr. XCIII van 1990 betreffende fiscale lasten)

Zie:

Titel 3 p. 4 van Information note on the treatment of Dublin returnees in Hungary, December 2011” Hungarian Helsinki Committee

<http://helsinki.hu/wp-content/uploads/Access-to-protection-jeopardised-FINAL1.pdf>

(stuk 6)

De bestreden beslissing zal de facto de schending van artikelen 6.2. c) en 13 van het EVRM met zich meebrengen.”

3.2. Verweerder antwoordt als volgt:

[...]

Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat verzoeker in de toelichting van het enig middel in gebreke blijft in te gaan op de door hem opgeworpen schending van het 'algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur', zodat de verwerende partij zich op dit punt niet kan verdedigen. Ook laat verzoeker na aan te duiden welk aspect van dit veelzijdig beginsel hij geschonden acht, zodat de opgeworpen schending ook niet beantwoordt aan de vereiste van de duidelijke omschrijving van de geschonden geachte wetsbepaling.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoeker slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoeker door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991, bepalingen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- verzoeker verwijst naar de motiveringsplicht die is vevat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waarbij verzoeker doelt op de materiële motiveringsplicht,
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R.v.St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),
- wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

In antwoord op verzoekers concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

Verzoeker meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geen voldoende onderzoek heeft gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, in geval van een terugkeer van verzoeker naar Hongarije.

In een eerste onderdeel beroept verzoeker zich op een schending van art. 3 EVRM.

Verzoeker uit tal van algemene beschouwingen aangaande de toepassing van art. 3 EVRM, en stelt vervolgens dat geen rekening zou zijn gehouden met de gewijzigde wetgeving in Hongarije, de (negatieve) internationale rapporten en de door hem afgelegde verklaringen.

[...]

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete elementen die verzoekers situatie daadwerkelijk kenmerken heeft geoordeeld dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag.

Verzoeker laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in zijn hoofde een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM. In zijn verzoekschrift brengt verzoeker een algemeen betoog over een humanitaire crisis in Hongarije, doch dienaangaande laat de verwerende partij gelden dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij zijn terugkeer een schending van artikel 3 EVRM zal ondergaan. Verzoeker heeft niet aangegeven dat hijzelf tijdens zijn verblijf in Hongarije het slachtoffer is geworden van een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

De verwerende partij benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept.

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van verzoeker zelf.

Immers verklaart verzoeker zelf systematisch in zijn verzoekschriften en in de beschrijving van zijn reistrace dat hij reeds naar Hongarije gestuurd werd en dat hij van daaruit tevens naar Servië, Macedonië gestuurd werd, doch geconfronteerd met de vraag of hij zelf redenen heeft die een verzet tegen een overdracht zouden rechtvaardigen, slaagt verzoeker er niet in een concrete aanwijzing te geven dat hij zelf slecht zou zijn behandeld aldaar.

De vraag die aan verzoeker werd gesteld, is nochtans voldoende duidelijk, en is van aard om te doen aannemen dat verzoeker afdoende de kans heeft gekregen om alle concrete informatie die hij ter zake te zijner beschikking had, te doen gelden. Letterlijk werd aan verzoeker gevraagd:

“Hebt u tegenover Hongarije redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar Hongarije, de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement), zouden rechtvaardigen?”

Verzoeker komt na herhaaldelijke verklaringen van een verblijf in Hongarije (hij voert zelfs aan daar een asielaanvraag te hebben ingediend) niet verder dan de loutere bewering dat hij “van andere asielzoekers hoorde dat zij werden opgesloten...”.

Het is dan ook exemplarisch dat, gelet op de zware bewijslast van artikel 3 van het EVRM, verzoeker geen enkele aanwijzing naar voren brengt dat hij in Hongarije slecht zou zijn behandeld of vastgehouden bij zijn eerdere passage daar.

Dit wordt ook in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd.

[...]

Wanneer men na een verblijf in Hongarije geen concrete en op verzoeker zelf betrokken feiten kan naar voren brengen over een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM dan is dit op zich reeds een afdoende aanwijzing dat Hongarije zijn non-refoulement verplichting, alsmede de andere verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Verder laat de verwerende partij gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert

dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven”.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

- verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift vooreerst naar internationale verslagen, die hiaten in het Hongaarse opvangsysteem zouden aantonen.

De verwerende partij herhaalt dat verzoeker zelf aangaf niet het slachtoffer te zijn geworden van een slechte behandeling tijdens zijn verblijf in Hongarije. De verwerende partij ziet dan ook niet in hoe dergelijke algemene rapporten, die verzoeker niet op zijn eigen situatie betreft, afbreuk kunnen doen aan de te zijn aanzien genomen beslissing.

De verwerende partij merkt verder op dat deze rapporten niet eerder aan de gemachtigde werden overgemaakt, zodat niet aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding kan worden verweten dat hij niet omtrent deze rapporten heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In verzoekers middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Verzoeker verwijst verder naar de Wet CXXXV die ervoor zou hebben gezorgd dat asielzoekers geen verblijfsrecht hebben. Ook hier kan worden opgemerkt dat verzoeker zich niet eerder op het bestaan van deze wetgeving heeft beroepen.

Verzoeker toont met zijn verwijzing bovendien niet aan dat de Hongaarse overheden zijn asielaanvraag niet zouden behandelen, noch dat zij hem zonder kennis te nemen van zijn asieloverwegingen zouden terugsturen naar zijn land van herkomst. Dergelijke bewering klemt des te meer nu de Hongaarse overheden zich (tot tweemaal toe) akkoord hebben verklaard om verzoekers asielaanvraag te behandelen.

Verzoeker houdt verder voor dat op basis van deze zelfde Wet CXXXV het mogelijk zou zijn in Hongarije om verzoeker van zijn vrijheid te beroven. Dergelijke beschouwingen zijn louter hypothetisch, zoals verzoeker zelf ook al aangeeft in zijn verzoekschrift. Dat de Hongaarse overheden over de mogelijkheid beschikken om een asielzoeker vast te houden (mogelijkheid waarover ten andere ook de Belgische autoriteiten beschikken), volstaat niet om een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan te tonen. Ook de verwijzing naar het feit dat het in Hongarije mogelijk is om asielaanvragen af te wijzen wanneer zij prima facie ongegrond zijn, is niet van aard aan te tonen dat verzoeker een ernstig risico loopt in de zin van art. 3 EVRM. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat er een risico bestaat op een mensonterende behandeling, wanneer reeds prima facie kan worden vastgesteld dat een asielaanvraag ongegrond is. De verwerende partij wijst er ook in dit verband op dat ook in België in verkorte asielprocedures wordt voorzien, zij het voor vreemdelingen afkomstig uit welbepaalde herkomstlanden.

In het algemeen laat de verwerende partij gelden dat verzoekers beschouwingen omtrent het beweerdelijk inhumane asielsysteem in Hongarije kunnen worden aangenomen. De verwerende partij vestigt de aandacht van uw Raad op het openbaar ambtsbericht van de Österreich Bundesasylambt van 9 december 2011 met betrekking tot de situatie in Hongarije (bijkomend stuk 1 - hierna genoemd 'Rapport OBA'). Dit rapport stelt het volgende betreffende behandeling van vreemdelingen die door Hongarije worden teruggenomen of overgenomen in toepassing van het DublinVerdrag (p. 2 en verder Rapport OBA):

“Worden Dublin-terugkeerders gedetineerd? Zo Ja. geldt dat voor alle Dublinterugkeerders en hoe lang worden zij gedetineerd?”

Wanneer een persoon wordt overgedragen wordt uit een andere Dublin-Lidstaat naar Hongarije, heeft deze persoon de mogelijkheid een asielaanvraag in te dienen. Indien deze persoon dat niet wil, dan zal deze persoon worden toevertrouwd aan de politionele diensten van de Hongaarse Dienst Vreemdelingenzaken voor verdere stappen.

85 §

(1) Indien een andere Lidstaat op grond van de Dublin Verordening contact opneemt met de asieloverheden en de overname of terugname vraagt van een vreemdeling, zullen de asielinstanties handelen overeenkomstig met de Dublin Verordening.

(2) Indien op basis van de Dublin verordening de asielinstanties een vreemdeling ten laste nemen die in een andere Lidstaat asiel heeft ingediend; dan zal deze vreemdeling de mogelijkheid worden geboden om een aanvraag in te dienen met het oog op de erkenning als een vluchteling of om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen (hierna genoemd 'een aanvraag'). Indien de vreemdeling geen aanvraag wil indienen zullen de asieloverheden de vreemdelingenpolitie verwittigen om de nodige maatregelen te nemen.

Wet LXXX van 2007 betreffende Asiel, zoals gewijzigd door Wet XXXV dd. 24.12.2010 (hierna: Wet LXXX van 2007 betreffende Asiel, 24.12.2010), Art. 51 /Regeringsbesluit 290/2010 (XII.21.) bij Wet XXXV/2010, Art. 86

Luidens Art. 51 (2) d) van Wet LXXX van 2007 betreffende Asiel, 24.12.2010, is een asielaanvraag ontoelaatbaar, wanneer dergelijke asielaanvraag reeds definitief werd geweigerd. In dit geval zal de asielaanvrager moeten aantonen of hij nieuwe elementen kan voorleggen.

51 §

(2) Een aanvraag is niet toelaatbaar indien

(d) volgend op een onherroepelijke en onvoorwaardelijke weigeringsbeslissing, dezelfde persoon een aanvraag indient gebaseerd op dezelfde feitelijke elementen.

86 §

In het geval bepaald in Sectie 51(2) d), zullen de asielinstanties in het bijzonder nagaan of de persoon die de erkenning vraagt in staat was om nieuwe feiten of omstandigheden te bewijzen als grond voor de erkenning van de aanvrager als een vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus

Antwoorden van de attachés van de Politie aan de Oostenrijkse Ambassade te Budapest dd. 22.11.2011

Wanneer personen in Hongarije worden staande gehouden, worden zij aanvankelijk en vooreerst onder aanhoudingsmandaat geplaatst. De aanhouding dient uiterlijk binnen de 72u door een Aanhoudingsrechter te worden gecontroleerd en desgevallend verlengd, waarna de Aanhoudingsrechter van maand tot maand de hechtenis aan een controle zal moeten onderwerpen. De maximumduur van een hechtenis bedraagt 6 maanden. Slechts in uitzonderlijke gevallen zal de maximumduur tot één jaar worden verlengd, waarbij dan wel nog steeds een maandelijks controle zal plaatsvinden. Een premisse voor de aanhouding is echter dat deze persoon uitgewezen kan worden, respectievelijk of een uitwijzing waarschijnlijk is. In die zin moeten de Hongaarse beambten van de Vreemdelingenpolitie bij het Bureau voor Immigratie en Nationaliteit (BIN) navragen of zij een uitwijzing mogelijk achten. Het BIN maakt dan een inschatting naar gelang de feitelijke omstandigheden van het geval (het BIN beschikt immers reeds over het proces-verbaal van het eerste verhoor) en de stand van zaken in het land van herkomst en maakt een onderbouwd attest over (bvb. wordt met betrekking tot Somalië aangegeven dat men op dit moment niemand naar daar terugstuurt en dan zal die inschatting aan de beambten van de Vreemdelingenpolitie worden overgemaakt).

Telefonisch onderhoud met de Politie bij de Oostenrijkse Ambassade, 23.11.2011

De algemene aanhoudingsregels gelden ook voor Dublin-terugkeerders, waarbij evenzeer geldt, dat het BIN moet worden gevraagd of een uitzetting überhaupt denkbaar is. Wanneer het antwoord negatief is,

dan zal de asielzoeker onmiddellijk vrijgelaten worden en zal normaal gezien worden gezorgd voor opvang.”

In de Vaststellingen bij het Rapport OBA wordt bevestigd dat Hongarije voldoende bescherming en opvang biedt aan haar asielzoekers (stuk 2 - Rapport OBA - p. 3 Feststellungen):

“Asielzoekers hebben onder meer recht op: opvang zoals wettelijk voorzien, tewerkstelling in een opvangcentrum voor een periode van 1 jaar vanaf de aanvraag, contact met het UNHCR en andere nationale en internationale NGO's gedurende de procedure.”

Op procedureel vlak kan worden opgemerkt dat afgewezen asielzoekers ook over een beroepsmogelijkheid beschikken (stuk 2 - Rapport OBA - p. 4 Feststellungen):

“Tegen een weigering van de vluchtelingenstatus kan beroep worden aangetekend binnen de 15 dagen na betekening van de weigeringsbeslissing. Het beroep heeft schorsende werking. De beroepsrechter zal binnen een termijn van 45 dagen een beslissing nemen. Het persoonlijk horen van de asielzoeker is daarbij verplichtend gesteld. Tegen de beslissing van de rechter zetelend in graad van beroep staat geen bijkomend rechtsmiddel meer open.”

Uit het Rapport OBA en inz. de hoger geciteerde delen, blijkt dat ook in Hongarije een afdoende rechtsbescherming tegen willekeurige detentie wordt geboden, zodat de vrees van verzoeker dienaangaande onterecht is. Aan Dublin-terugkeerders wordt wel degelijk de mogelijkheid geboden om een (werkzame) asielaanvraag in te dienen, waarbij de geboden garanties die door de wetgever worden voorzien ten andere zeer vergelijkbaar zijn met de Belgische regelgeving dienomtrent.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, werd deze bescherming niet aangetast door de Wet CXXXV. Zie hieromtrent het Rapport OBA (p. 41 e.v.):

“Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, Raad Mensenrechten, 18e Sessie: Verslag van de Werkgroep over de Universele Periodieke Controle, Hongarije, Addendum, Visie bij de besluiten en/of aanbevelingen, vrijwillige engagementen en antwoorden verstrekt door de gecontroleerde Lidstaat, 14.9.2011

In toepassing van de Terugkeerrichtlijn (2008/115/EC) de Wet betreffende de Binnenkomst en het Verblijf van Derlanders in Hongarije (Wet II van 2007) als gewijzigd bij Wet CXXXV van 2010 verzekert dat de administratieve aanhouding van derdelanders enkel kan worden bevolen in die gevallen die in de nationale wet worden voorzien en enkel wanneer er geen andere doeltreffende maar minder ingrijpende maatregelen kunnen worden genomen. Dezelfde Wet schrijft voor dat detentie onmiddellijk dient te worden beëindigd wanneer de gronden hiertoe niet langer kunnen worden aangenomen, en haar uitvoeringsbesluit voorziet dat de overheid die de vasthouding beveelt ervoor dient te ijveren deze detentie te beperken tot de kortst mogelijke periode. De wettigheid van de detentie wordt verzekerd door een constante rechterlijke controle: de vreemdelingenpolitie kan zelf slechts voor een periode van 72u een vreemdeling in detentie houden; de verlenging ervan dient door de rechtbank te worden beslist. In overeenstemming met de Terugkeerrichtlijn zal de termijn van een administratieve aanhouding (van derdelanders) maximum 6 maanden bedragen, die kunnen worden verlengd door de rechtbank met een maximum van 6 maanden in bepaalde gevallen voorzien door de nationale wetgever. Verder heeft het Openbaar Ministerie de mogelijkheid om de wettigheid van de inbreuk op de persoonlijke vrijheid te onderzoeken. Het is van belang op te merken dat erkende vluchtelingen in Hongarije niet onder administratieve aanhouding kunnen worden geplaatst.”

Ook de door verzoeker voorgehouden “kettingdeportaties” blijken niet overeen te stemmen met de werkelijke situatie in Hongarije:

“Refoulement

Het non-refoulement principe is ten genoegte van recht bekend in de Hongaarse wetgeving.

...

Het refoulement-verbod geldt, wanneer de asielzoeker risico loopt op vervolging op basis van ras religie, etnische afkomst, het behoren tot een sociale groep, een politieke overtuiging enz. (Wet LXXX van 2007 betreffende asiel, 24.12.2010, art. 45)

De wetten bieden internationale bescherming en de regering betracht deze doelstelling door een samenwerking niet de UNHCR. Daarbij garandeert de regering ook bescherming tegen refoulement, de

bescherming tegen gedwongen terugkeer voor een persoon die in een land blootgesteld kan worden aan vervolging.

(US DOS - US Department of State: 2010 Human Rights Reports: Hungary, 8.4.2011)"

Zie ook Rapport OBA - Vaststellingen - p. 19:

"Luidens de regelgeving (Wet II van 2007) kan het terugleiden naar landen, die niet als zekere herkomst- of derdelanden gelden (overeenkomstig het non refoulement beginsel), noch bevolen noch uitgevoerd worden.

Respect voor de mensenrechten wordt in alle onderdelen van het asiel- en vreemdelingenrecht gegarandeerd"

De verwerende partij verwijst in die zin naar de correcte motieven van de bestreden beslissing.

[...]

Verzoeker kan voorts ook niet ernstig voorhouden dat geen rekening werd gehouden met de door hem afgelegde verklaringen. In de bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk gemotiveerd dienomtrent dat verzoeker zich bij zijn verhoor beperkte tot loutere verwijzingen naar verklaringen afgelegd door derden, die geen bewijswaarde hebben, en die geen betrekking hebben op zijn persoonlijke situatie.

Zie in die zin ook Voorzieningenrechter Rechtbank 's-Gravenhage 7 maart 2012 (bijkomend stuk 2):

"Verweerder heeft in dit verband verwezen naar informatie uit een openbaar ambtsbericht van Republiek Oostenrijk Bundesasylamt van 9 december 2011 met betrekking tot de situatie in Hongarije.

...

De voorzieningenrechter is van oordeel dat de stellingen van verzoeker niet tot het oordeel kunnen leiden dat verzoekers niet aan Hongarije kunnen worden overgedragen.

Redengevend hiervoor acht de voorzieningenrechter in de eerste plaats dat verzoekers onvoldoende aannemelijk hebben gemaakt dat zij bij terugkeer in Hongarije gedetineerd zullen worden. Op grond van de behandeling ter zitting stelt de voorzieningenrechter vast dat tussen partijen niet in geschil is dat niet alle asielzoekers die al dan niet in het kader van de Dublinverordening in Hongarije terugkeren worden gedetineerd. Weliswaar wordt volgens het ter zitting overgelegde UNHCR-stuk "die generelle Inhaftierung van Alsylsuchenden bereits seit April 2010 verstärkt praktiziert", maar in dit stuk is tevens vermeld dat gezinnen met kinderen alleen in uitzonderingsgevallen en maximaal gedurende dertig dagen opgehouden kunnen worden. Het betoog van verzoekers dat zij vanwege hun eerdere terugzending naar Servië tot de bedoelde uitzonderingsgevallen behoren volgt de voorzieningenrechter niet. Dat de door verzoekers afgelegde verklaringen dat zij door de Hongaarse autoriteiten in een auto met geblindeerde ramen naar een hen onbekend land zijn gebracht waar met dinars werd betaald stroken met de in de overgelegde stukken van algemene strekking beschreven handelwijze van de Hongaarse autoriteiten om asielzoekers naar Servië te verwijderen acht de voorzieningenrechter onvoldoende om aan te nemen dat deze praktijk in het geval van verzoekers aan de orde zal zijn. Dat zij om die reden gedetineerd zullen worden is daarmee evenmin aannemelijk gemaakt. Onder de aldus gegeven omstandigheden is de voorzieningenrechter van oordeel dat hetgeen verzoekers hebben aangevoerd geen concrete aanwijzingen bevat om aan te nemen dat ten aanzien van verzoekers, bij hun terugkeer in Hongarije vanwege de gestelde detentieomstandigheden, dan wel vanwege de bejegening door politieagenten gedurende die detentie, sprake is van een dreigende schending van artikel 3 van het EVRM.

Vervolgens overweegt de voorzieningenrechter dat het persoonlijk relaas van verzoekers ook voor het overige onvoldoende indicaties biedt voor het oordeel dat de Hongaarse asielprocedure niet aan de daaraan te stellen eisen voldoet. Op grond van dit relaas moet worden vastgesteld dat verzoekers in Hongarije een asielaanvraag hebben kunnen indienen en dat hen gedurende de behandeling van die aanvraag opvang is geboden. Voorts kan uit de verklaringen van verzoekers niet worden afgeleid dat zij in Hongarije werden bedreigd met uitzetting naar hun land van herkomst, dan wel naar Griekenland. Aan de in het geding gebrachte filmopnamen kan in dit verband evenmin de door verzoekers gewenste betekenis toekomen. Ter zitting is gebleken dat het afspelen van de overgelegde DVD niet mogelijk was, wegens een fout op de DVD. Ook na de zitting is de voorzieningenrechter er niet in geslaagd kennis te nemen van de overgelegde filmopnamen. De gemachtigde van verzoekers, die de beelden eerder had gezien, heeft ter zitting mondeling de inhoud van die beelden weergegeven. Volgens zijn verklaring ter zitting betreft het opnamen van de opvanglocatie en de erbarmelijke omstandigheden ter plaatse, zo is onder meer te zien dat in de slaapvertrekken kakkerlakken worden aangetroffen. Ook is

op de beelden zichtbaar dat zich politiemensen in het kamp ophouden. Verzoekers hebben daarover verklaard dat deze politiemensen in het opvangkamp waar zij verbleven mensenrechtenschendingen pleegden, zulks is op de beelden niet zichtbaar, aldus gemachtigde van verzoekers. Uitgaande van deze weergave van het overgelegde materiaal ziet de voorzieningenrechter ook hierin onvoldoende reden om aan te nemen dat verzoekers in het verleden in Hongarije slachtoffer zijn geworden van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. De ingeroepen interim measure en het door verzoekers aangehaalde arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 geven geen aanleiding tot een ander oordeel te komen.

De beroepen zijn ongegrond”

Gelet op de omstandige motivering van de bestreden beslissing kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de Dublin-II-verordening als een automatisme zou hebben toegepast. De verwerende partij laat gelden dat niet kan betwist worden dat een grondig en zorgvuldig onderzoek werd gevoerd naar de mogelijke schending van artikel 3 EVRM.

Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift zelf aan dat het EHRM heeft geoordeeld dat een ingeroepen risico een individueel karakter heeft, indien het voldoende concreet en aantoonbaar is. De verwerende partij laat gelden dat verzoeker met zijn algemene beschouwingen er geenszins in slaagt het risico op een schending van artikel 3 EVRM voldoende concreet en aantoonbaar te maken.

De verwerende partij verwijst dienaangaande ook nog naar volgende rechtspraak van Uw Raad, die naar analogie kan worden toegepast op onderhavig geval:

“Een dergelijke schending wegens het onrechtstreekse risico op verwijdering naar het land van herkomst, kan enkel opgeworpen worden op voorwaarde dat er ernstige en zwaarwichtige gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat de betrokkene blootgesteld wordt aan een reëel risico om onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in het land van herkomst of in een ander land waarnaar hij mag worden teruggestuurd.

De Belgische autoriteiten kunnen maar een onderzoek voeren naar de risico's van een schending van het non-refoulementbeginsel, voor zover de verzoekende partij daartoe concrete aanwijzingen verschaft, wat in casu helemaal niet het geval is.

Zo blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij en uit de stukken van het dossier duidelijk dat de Duitse autoriteiten de asielaanvraag van de verzoekende partij hebben onderzocht maar afgewezen, dat de verzoekende Partij tegen deze beslissing een beroep heeft ingesteld maar dat dit beroep eveneens werd afgewezen. Zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Duitse autoriteiten haar zouden repatriëren vooraleer is vastgesteld of zij bescherming behoeft.

in haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar rapporten en naar verklaringen van een mensenrechtenverdediger, maar zij geeft geen concrete elementen die eigen zijn aan haar persoonlijk geval. Door een loutere verwijzing naar rapporten en naar een verklaring, toont de verzoekende [p]artij niet op voldoende concrete en aantoonbare wijze aan dat het door haar ingeroepen risico een individueel karakter heeft. Tijdens haar “Dublin-verhoor” heeft de verzoekende partij enkel aangegeven een repatriëring naar Rusland te vrezen, maar heeft zij geen verdere verduidelijking van haar vrees in het kader van artikel 3 van het EVRM gegeven, terwijl haar asielaanvraag wel door de Duitse autoriteiten is onderzocht.

De verzoekende partij heeft geen gegevens aangebracht die prima facie wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij de schending van artikel 2 van het EVRM koppelde aan de door haar aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM zodat nu de schending van artikel 3 van het EVRM niet wordt aangenomen en de verzoekende partij geen afzonderlijke elementen aanbrengt in het kader van de door haar aangevoerde schending van artikel 2 van het EVRM ook de aangevoerde schending van artikel 2 van het EVRM niet wordt aanvaard”

(R.v.V. nr. 57.224 van 2 maart 2011)

Een schending van art. 3 EVRM kan niet worden aangenomen.

Verzoeker beroept zich voorts op een schending van het zorgvuldigheids- en het motiveringsbeginsel.

Verwerende partij merkt vooreerst op dat het redelijkheidsbeginsel de overheid verbiedt om kennelijk onredelijk te handelen wanneer zij over enige appreciatieruimte beschikt (J. DE STAERCCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge, Vanden Broele, 2002, nr. 56). en dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat moet worden nagegaan of de bij de taakvervulling betrokken belangen niet onnodig geschaad worden en dat de overheid met zorgvuldigheid haar beslissingen moet voorbereiden en uitvoeren (J. DE STAERCCKE. nr. 21).

In casu blijkt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten genoegte van recht de door verzoeker ingeroepen redenen van verzet tegen een terugname door Hongarije heeft onderzocht, en zich daarbij heeft gebaseerd op alle elementen van het dossier.

Terecht werd door de verwerende partij opgemerkt dat verzoeker, die nochtans zelf erkende in Hongarije te hebben verbleven en zelfs aangaf daar een asielaanvraag te hebben ingediend, op geen enkele wijze concrete gegevens naar voor bracht waaruit zou kunnen opgemaakt worden dat hijzelf het slachtoffer zou zijn geworden van een slechte behandeling aldaar. Terecht werd door de gemachtigde beslist dat verzoeker geen schending van art. 3 EVRM aannemelijk maakt, zodat verzoeker niet op geloofwaardige wijze kan beweren dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet zorgvuldig of onredelijk zou zijn tewerk gegaan.

Dat verzoeker het niet eens is met de genomen beslissing, is niet van aard afbreuk te doen aan de wettigheid ervan.

Verzoeker kan ook niet voorhouden dat het hem niet duidelijk zou zijn op grond van welke feiten en elementen hij wordt overgedragen naar Hongarije. De verwerende partij verwijst naar de aanhef van de bestreden beslissing, die uitdrukkelijk art. 16(1)c van de Dublin-verordening vermeldt als juridische grondslag. Verzoeker betwist ook niet dat hij inderdaad via Hongarije reisde en dat de Hongaarse autoriteiten instemden met een terugname.

Verzoeker steunt verder op art. 33 van het Vluchtelingenverdrag.

Daargelaten de vraag of deze bepaling directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat de Hongaarse autoriteiten het non-refoulementverbod niet zouden respecteren. Verzoeker toont niet aan dat de Hongaarse autoriteiten hem zonder meer zouden verwijderen, en dit des te meer gelet op het uitdrukkelijke akkoord van de Hongaarse autoriteiten om zijn asielaanvraag te behandelen.

Verzoeker toont verder op geen enkele wijze aan dat hij niet over rechtsmiddelen zou beschikken in Hongarije. Hij geeft niet aan op welke bronnen hij zich steunt om dergelijke stelling naar voor te kunnen brengen. Bovendien is verzoekers beschouwing hypothetisch, nu nog geen beslissing werd genomen door de Hongaarse autoriteiten met betrekking tot zijn aanvraag.

Verzoeker stelt verder dat hij geen gratis rechtsbijstand door een advocaat zal krijgen in Hongarije.

De verwerende partij merkt op dat deze beschouwing louter hypothetisch is, nu verzoeker zich op heden niet dient te verweren tegen een in Hongarije genomen beslissing, en ook geen betrekking heeft op de in casu bestreden beslissing. Verzoeker toont verder ook niet aan dat art. 6 EVRM het recht op pro deo rechtsbijstand voor eenieder omvat.

Bovendien toont verzoeker op geen enkele wijze aan dat hij geen gratis rechtshulp zou kunnen krijgen in Hongarije.

Dergelijke beweringen worden tegengesproken door het Rapport OBA:

Bericht des Polizeiattachés an der OB Budapest. 17.11.2011 / Anfragebeantwortung, Büro des Polizeiattachés an der ÖB Budapest, 30.11.2011 (bijkomend stuk 2 - p. 23 e.v.):

“De politie hecht er bijzondere aandacht aan dat buitenlanders hun rechten ten volle en zonder discriminatie kunnen uitoefenen. De aangehouden personen kunnen vanaf hun voorleiding, op hun aanvraag, rechtshulp onder de arm nemen. Burgerlijke organisaties voor rechtshulp en regionale vertegenwoordiging staan in alle centra ter beschikking. De vastgehouden personen hebben reeds meermaals van deze mogelijkheid gebruik gemaakt, zij hebben telefonisch contact opgenomen met de organisatie, die daarna het nodige doet met het oog op hun vertegenwoordiging in rechte of een onmiddellijke bespreking bewerkstelligt. Tijdens de politionele procedure evenals tijdens de bewaakte opvang wordt aan eenieder mededeling gegeven van alle rechten en plichten. Deze mededelingen worden in de gesloten opvangcentra in de moedertaal van de vreemdelingen uitgehangen.

De mogelijkheid voor onmiddellijke juridische diensten en bijstand voor buitenlanders - ten aanzien van wie een bestuurlijke beslissing werd genomen - bestaat eruit dat de politie in 2006 een akkoord heeft bereikt met de regionale vertegenwoordiging en met het Helsinki-Comité [...] om informatie over de mogelijkheid tot toegang tot het asielrecht door buitenlanders te verzamelen. De uitvoering van dit akkoord gebeurt continu en tot tevredenheid van alle betrokken partijen. De politie heeft in 2002 een samenwerkingsakkoord met het Helsinki-Comité afgesloten ter verzekering van een regelmatig bezoek aan de gesloten opvangcentra en de rechtsbijstand aan de daar ondergebrachte vreemdelingen. De advocaten die hiertoe werden aangesteld brengen wekelijks een bezoek aan de gesloten opvangcentra, kunnen daar de aangehouden vreemdelingen spreken. De vreemdelingen krijgen aldus de mogelijkheid om het hen aangedane onrecht te verhalen en om de nodige rechtsbijstand te krijgen.”

Het loutere feit dat verzoeker kennelijk een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding volstaat uiteraard niet opdat verzoekers vordering gegrond zou worden verklaard.

In zoverre verzoeker zich beroept op een vermeende schending van art. 13 E.V.R.M., laat de verwerende partij gelden dat uit de rechtsleer blijkt dat art. 13 E.V.R.M. geen rechtstreekse werking heeft (cfr. J. VELU en R. ERGEC, La Convention Européenne des droits de l'homme, Bruxelles 1990, p. 93.), en bovendien alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag aangetoond wordt.

In casu is de verwerende partij van oordeel dat verzoeker geenszins aantoont dat een ander artikel uit het zelfde verdrag werd geschonden, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van art. 13 E.V.R.M.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf aan verzoeker diende geweigerd te worden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.”

3.3.1. Allereerst moet worden geduïd dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekers verklaringen niet steeds consistent en waarheidsgetrouw blijken te zijn.

Zo hield verzoeker initieel voor geboren te zijn op 1 november 1994 en derhalve minderjarig te zijn. De Dienst Voogdij bij de Federale overheidsdienst Justitie liet, ingevolge de verklaringen van verzoeker, een medisch onderzoek uitvoeren. Uit dit onderzoek blijkt dat verzoeker ouder is dan achttien jaar.

Verzoeker stelde daarnaast bij zijn eerste onderhoud met verweerder, op 20 december 2011, dat hij vanuit Afghanistan, via Iran en Turkije naar Griekenland reisde, alwaar hij vijf maanden bleef en dat hij vervolgens naar België kwam. Bij een tweede gehoor op 10 april 2012 stelde hij plots dat hij ook in Oostenrijk verbleef, hij door de autoriteiten van dit land werd gerepatrieerd naar Hongarije en hij via een kettingrepatriëring via Servië en Macedonië opnieuw in Griekenland belandde, waar hij zes maanden bleef alvorens met de bus naar België te komen. Op 8 mei 2012 verklaarde verzoeker plotseling rechtstreeks, met de trein, van Oostenrijk naar België te zijn gereisd. De toelichtingen die verzoeker aan verweerder verstreekte omtrent zijn reisweg zijn derhalve dusdanig contradictorisch dat zij op zich niet toelaten om de wijze waarop hij naar België kwam en de landen die hij doorkruiste vast te stellen. Zijn reisweg kan echter wel grotendeels bepaald worden aan de hand van de inlichtingen die door verweer-

der werden ingewonnen via een onderzoek van vingerafdrukken en een bevraging van de Oostenrijkse en Hongaarse immigratiediensten.

De Raad stelt vast dat uit een schrijven van de Oostenrijkse autoriteiten blijkt dat zij de Hongaarse immigratiediensten verzochten om verzoeker terug te nemen omdat, op basis van diens verklaringen, was gebleken dat hij het grondgebied van de staten die gebonden zijn door de verordening 343/2003/EG binnenkwam via Hongarije. Het staat vast dat de Hongaarse autoriteiten deze aanvraag, onder verwijzing naar artikel 10.1 van de 343/2003/EG, op 26 september 2011 inwilligden. De effectieve overdracht van verzoeker kon evenwel niet worden doorgevoerd omdat de Oostenrijkse autoriteiten vaststelden dat verzoeker reeds met onbekende bestemming was vertrokken. De bewering van verzoeker dat hij vanuit Oostenrijk zou "*gedeporteerd zijn*" naar Hongarije met een verdere kettingrepatriëring tot gevolg vindt derhalve geen steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. Evenmin blijkt dat verzoeker op enig ogenblik reeds een asielaanvraag in Hongarije zou hebben ingediend. Indien dit het geval zou geweest zijn dan had een dactyloscopisch onderzoek dit namelijk in principe dienen aan te tonen (cf. Verordening van de Raad nr. 407/2002/EG van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin). De vingerafdrukken van vreemdelingen die een asielaanvraag indienen worden namelijk opgenomen in de Eurodac-gegevensbank en het door verweerder uitgevoerde onderzoek leert dat verzoekers vingerafdrukken enkel in Oostenrijk werden genomen. Het feit dat de Hongaarse immigratiediensten in hun schrijven van 18 april 2012 aan verweerder verwezen naar artikel 16.1.c van de verordening 343/2003/EG laat in casu evenmin toe te besluiten dat verzoeker in Hongarije reeds een asielaanvraag zou hebben ingediend. In voormeld schrijven lichten de Hongaarse immigratiediensten immers tevens uitdrukkelijk toe dat zij de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de door verzoeker ingediende asielaanvraag aanvaardden omdat zij op 6 september 2011 reeds een terugnameverzoek vanwege de Oostenrijkse autoriteiten ontvingen, dat zij dit beroep inwilligden op basis van artikel 10.1 van de verordening 343/2003/EG en dat de termijn om verzoeker over te dragen – die werd verlengd tot achttien maanden – nog niet verstreken is. De Hongaarse immigratiediensten gaven bijgevolg aan verantwoordelijk te zijn voor verzoekers in België ingediende asielaanvraag nadat was komen vast te staan dat hij initieel het grondgebied van de landen die gebonden zijn door de verordening 343/2003/EG was binnengekomen via Hongarije.

Gezien voorgaande vaststellingen kan verzoeker niet gevolgd worden waar hij laat uitschijnen dat hij zelf het slachtoffer was van een kettingrepatriëring vanuit Hongarije en zijn verklaringen als waar dienen beschouwd te worden omdat zij ook steun vinden in een verslag van het UNHCR. Er moet trouwens worden geduïd dat in het verslag van het UNHCR waarop hij doelt slechts verwezen wordt naar tien gevallen in 2010 en zeven gevallen in 2011 waarin er sprake is van "*mogelijke refoulement*" en dat de gebruikte terminologie niet toelaat te besluiten dat met zekerheid werd vastgesteld dat Hongarije in deze gevallen effectief enige internationale norm miskende. Het verslag van het UNHCR vertrekt bovendien van de algemene vaststelling dat de Hongaarse asielwetgeving in overeenstemming is met de Internationale en Europese standaarden en essentiële beschermingsmaatregelen bevat. Het gegeven dat het UNHCR ook een aantal tekortkomingen detecteerde laat derhalve niet toe om op algemene wijze te stellen dat een overdracht van een asielzoeker naar Hongarije automatisch leidt tot het besluit dat deze dreigt te worden onderworpen aan foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen.

Verzoeker brengt hoe dan ook geen concrete gegevens aan die toelaten te besluiten dat de Hongaarse autoriteiten hem naar Servië of enig ander land zullen doorverwijzen alvorens zijn asielaanvraag behandeld is. Inzake een mogelijke repatriëring naar Griekenland, kan ten overvloede zelfs gesteld dat uit de door verweerder neergelegde stukken blijkt dat Hongarije, rekening houdende met het arrest *M.S.S. v. België en Griekenland* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09), uitdrukkelijk aangegeven heeft dat het voorlopig geen asielzoekers meer zal terugsturen naar Griekenland.

Betreffende de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen stelt het UNHCR, in navolging van het Hungarian Helsinki Committee, dat de asielprocedure in Hongarije in regel zeer toegankelijk is doch dat er zich soms problemen stellen voor asielzoekers die in het raam van de verordening 343/2003/EG naar Hongarije worden teruggestuurd. Hierbij wordt toegelicht dat deze asielzoekers een nieuwe asielaanvraag moeten indienen, dewelke beschouwd wordt als een herhaalde aanvraag, wat impliceert dat zij nieuwe gegevens moeten aanbrengen. De Raad merkt evenwel op dat aangezien er geen aanwijzingen zijn dat verzoeker ooit reeds een asielaanvraag indiende in Hongarije er niet blijkt dat de aanvraag die verzoeker in Hongarije zou doen als een herhaalde aanvraag kan beschouwd worden. In

het UNHCR-verslag wordt verwezen naar artikel 54 van de Hongaarse asielwet, doch in deze bepaling is sprake van een situatie waarbij een initiële aanvraag reeds werd beëindigd op formele gronden en niet wordt heropend of waarbij na het asielgehoor een weigeringsbeslissing ten gronde werd genomen. Verzoeker toont niet aan dat dergelijke situatie zich in casu voordoet. Er blijkt derhalve niet dat de asielaanvraag van verzoeker niet aan een degelijk onderzoek zal onderworpen worden. In dit verband kan worden gesteld dat in het UNHCR-verslag wordt aangegeven dat de Hongaarse asielinstanties er meestal in slagen om een asielaanvraag binnen de wettelijk bepaalde termijn van negentig dagen te behandelen, dat deze behandeling een onderzoek naar de nood aan de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus inhoudt, dat er een systeem van kwaliteitscontrole werd ingesteld en dat tegen een beslissing een beroepsprocedure openstaat. De bemerkingen die het UNHCR maakt inzake mogelijke verbeterpunten zijn voorts niet van die aard om te kunnen besluiten dat de kwaliteit van de asielprocedure in Hongarije niet van een aanvaardbaar niveau zou zijn.

Verzoeker wijst erop dat vreemdelingen die in toepassing van de bepalingen van de verordening 343/2003/EG naar Hongarije overgebracht worden vaak dadelijk een uitwijzingsbevel krijgen en van hun vrijheid worden beroofd. Deze stellingname vindt steun in de aan de Raad overgemaakte stukken. Uit deze stukken blijkt evenwel tevens dat het uitwijzingsbevel slechts vereist is als basis om een vrijheidsberovende maatregel te nemen en dat de tenuitvoerlegging van het uitwijzingsbevel geschorst wordt. Het gegeven dat de Hongaarse autoriteiten, net als de Belgische, in bepaalde gevallen een beslissing tot uitwijzing of terugdrijving kunnen nemen alvorens een asielaanvraag onderzocht werd, laat op zich niet toe te concluderen dat deze asielaanvraag niet zal onderzocht worden op een wijze die in overeenstemming is met de Europese en internationale standaarden en dat de aanvrager, met miskennis van het non-refoulementbeginsel, van het grondgebied zal verwijderd worden.

Het feit dat een alleenstaande asielzoeker die illegaal Hongarije is binnengekomen gedurende zes tot twaalf maanden kan opgesloten worden laat op zich ook niet toe te besluiten dat verzoeker zal worden onderworpen aan handelingen die verboden zijn door artikel 3 van het EVRM. Uit de door de partijen aangebrachte informatie blijkt trouwens dat de meerderheid van de asielzoekers die van hun vrijheid beroofd worden slechts vier tot vijf maanden in een gesloten centrum verblijft. De verwijzing naar het feit dat Hongarije veroordeeld werd door het EHRM wegens het gebrek aan wettelijke basis voor een aspect van het detentiebeleid (EHRM 20 september 2011, nr. 10816/10) is niet meer dienstig, nu uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de Hongaarse asielwet in 2010 werd aangepast om de vastgestelde tekortkoming te verhelpen. De beschikbare inlichtingen omtrent de infrastructuur, de organisatie en het regime in de Hongaarse gesloten centra laten de Raad evenmin toe te oordelen dat artikel 3 van het EVRM dreigt te worden geschonden.

De bewering van verzoeker dat de asielzoekers die niet in detentie geplaatst worden door de Hongaarse autoriteiten niet gehuisvest worden is in tegenspraak met de stukken die hij neerlegt. Zo wordt in het UNHCR-verslag vermeld dat asielzoekers die niet van hun vrijheid beroofd zijn terecht kunnen in verschillende open opvangcentra en dat zelfs personen die herhaalde malen een asielverzoek indienen sedert juni 2011 in een open opvangcentrum ondergebracht worden. Er blijkt ook niet dat de kwaliteit van de opvang die geboden wordt in de voorziene structuren ondermaats is.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing leidt tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Door te betogen dat verweerder onvoldoende onderzoek verricht heeft inzake de behandeling van asielzoekers in Hongarije en de Hongaarse asielwetgeving toont verzoeker evenmin een schending van voormelde verdragsbepaling aan. Verzoeker kan ook niet in redelijkheid voorhouden dat op verweerder de verplichting rustte om na te gaan of hij niet het slachtoffer werd van “*een kettendeportatie*”, nu uit de door verweerder verzamelde informatie blijkt dat de verklaringen die verzoeker hieromtrent aflegde niet kunnen overeenstemmen met de realiteit.

3.3.2. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Verzoeker kan ook niet voorhouden dat hij de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen niet kent of dat de voorziene motivering hem niet in staat stelt om zijn rechtsmiddelen met

kennis van zaken aan te wenden, aangezien hij de motivering van de bestreden beslissing weergeeft en betwist in zijn verzoekschrift.

Het loutere gegeven dat in de bestreden beslissing de woorden “*overname*” en “*terugname*” door elkaar gebruikt worden is daarnaast, mede gelet op voorgaande vaststellingen, onvoldoende zwaarwichtig om te besluiten dat de motivering niet adequaat is.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3.3. In de mate dat verzoeker tevens aangeeft de motiveringsplicht als “*algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*” geschonden te achten voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker wijst erop dat hij verweerder in kennis stelde van het feit dat hij vernam dat asielzoekers in Hongarije tot twaalf maanden administratief van hun vrijheid beroofd kunnen worden en dan via Servië en Macedonië naar Griekenland overgebracht worden. Verweerder heeft wel degelijk rekening gehouden met deze verklaringen, zij worden in de motivering van de bestreden beslissing zelfs uitdrukkelijk opgenomen. Verweerder heeft uiteengezet dat verzoeker weliswaar aangaf dat hij “*van andere asielzoekers hoorde dat zij in Hongarije werden opgesloten*”, maar geen concrete elementen aanbracht die wijzen op een miskenning van artikel 3 van het EVRM door de Hongaarse autoriteiten. Dit standpunt vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Verweerder heeft daarnaast benadrukt dat de Hongaarse autoriteiten hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag formeel hebben aanvaard en dat er voldoende zekerheid bestaat dat hij niet naar zijn land van herkomst zal worden verwijderd alvorens deze aanvraag zal onderzocht zijn en dat, aangezien Hongarije de Vluchtelingenconventie ondertekende en partij is bij het EVRM, er moet van uitgegaan worden dat de autoriteiten van dit land het non-refoulementbeginsel en de andere verplichtingen die uit voormelde verdragen voortvloeien zullen naleven. Verweerder duidde daarenboven dat er in Hongarije onafhankelijke beroepsinstanties bestaan en dat verzoeker, indien vereist in Hongarije ook – “*met toepassing van artikel 39 van het procedureglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens*” – voorlopige maatregelen kan vorderen om zijn rechten veilig te stellen.

Verzoeker geeft te kennen de zienswijze van verweerder niet te delen. Hij benadrukt de mogelijke duur van een vrijheidsberoving in Hongarije en stelt dat de appreciatie die verweerder maakte, gelet op het in april 2012 verschenen rapport van het UNHCR, onredelijk is. Los van de bemerking dat verzoeker, die nochtans werd bijgestaan door een raadsman, op geen enkel ogenblik melding maakte van voormeld verslag en het dus blijkbaar zelf initieel niet dienstig achtte om het aan te brengen – terwijl hij behoorde te weten dat het risico bestond dat verweerder zou achterhalen dat de Hongaarse autoriteiten verantwoordelijk waren voor de behandeling van zijn asielaanvraag – moet worden herhaald dat uit dit verslag tevens blijkt dat de duur van de opsluiting van kandidaat-vluchtelingen in regel veel lager is dan de maximumtermijn van twaalf maand die voorzien is in de Hongaarse regelgeving. In Hongarije bestaat bovendien de mogelijkheid om de wettelijkheid van een administratieve vrijheidsberoving te laten toetsen. Het UNHCR bekritiseert het gegeven dat deze toetsing in Hongarije, net zoals in België trouwens, gebeurt door strafrechters en licht toe dat de beslissingen snel genomen worden en een sterk geïndividualiseerde motivering ontbreekt, maar deze vaststellingen doen geen afbreuk aan het feit dat er een jurisdictionele controle bestaat en laat niet toe te besluiten dat de voorziene wettigheidscontrole niet de vereiste waarborgen biedt. Zoals reeds gesteld zijn er geen duidelijke aanwijzingen dat de permanente detentiecentra in Hongarije – waartoe bepaalde niet-gouvernementele organisaties toegang blijken te hebben – niet alle nodige voorzieningen zouden hebben. De Raad stelt vast dat er wel bemerkingen waren omtrent tijdelijke detentiecentra die in 2010 in gebruik waren, doch dat tevens vaststaat dat deze in 2011 werden gesloten. Er is voorts geen overtuigend bewijs aanwezig dat het bewakingspersoneel in de Hongaarse gesloten centra zich systematisch zou bezondigen aan ongepast gedrag ten aanzien van opgesloten vreemdelingen. Er blijkt dan ook niet dat verweerder de situatie in Hongarije verkeerd heeft ingeschat of een ruimer onderzoek had dienen te doen.

Betreffende het risico op een kettigrepatriëring, moet er nogmaals op worden gewezen dat verzoekers verklaringen, over zijn persoonlijke ervaringen, niet waarheidsgetrouw zijn. Van verweerder kan niet verwacht worden dat, wanneer hij beschikt over inlichtingen die aantonen dat een vreemdeling niet door de Oostenrijkse autoriteiten werd overgedragen aan de Hongaarse immigratiediensten, hij toch nog gaat verifiëren “*via tracking of interpellatie van de asielinstanties*” of deze vreemdeling na zijn overdracht aan Hongarije niet het slachtoffer werd van een kettigdeportatie. Verzoeker zet ook niet uiteen op welke gronden hij meent dat de Hongaarse autoriteiten hem naar Servië of een ander land zullen doorsturen. Hij verwijst slechts naar wat wordt aangehaald in het UNHCR-verslag en in dit verband kan verwezen worden naar hetgeen werd vastgesteld bij de bespreking van het eerste onderdeel van het middel.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.3.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3.5. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt tevens dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

3.3.6. In het derde onderdeel van zijn middel betoogt verzoeker dat verweerder gehouden is om het non-refoulementbeginsel dat opgenomen is in artikel 33 van de Vluchtelingenconventie te respecteren.

Het staat niet ter discussie dat het non-refoulementbeginsel niet enkel van toepassing is ten aanzien van erkende vluchtelingen, doch ook geldt ten aanzien van vreemdelingen die een asielaanvraag indienden.

Er zijn geen gegevens beschikbaar die toelaten te besluiten dat het leven en de vrijheid van vreemdelingen in Hongarije bedreigd wordt op grond van hun ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of hun politieke overtuiging. Verzoeker geeft te kennen dat er evenwel een risico bestaat dat de Hongaarse autoriteiten hem op hun beurt zullen doorsturen naar een land waar een dergelijke bedreiging wel bestaat. Verweerder motiveerde dat er moet worden van uitgegaan dat Hongarije, daar het gebonden is door de Vluchtelingenconventie, het non-refoulementbeginsel respecteert. Volgens verzoeker kan, op basis van een analyse van de Hongaarse wetgeving en de bevindingen van het UNHCR, een dergelijk uitgangspunt niet aanvaard worden.

Een volledige lezing van de verslagen van het UNHCR, van het Hungarian Helsinki Committee en van het door verweerder aangebrachte rapport van de Oostenrijkse immigratiediensten leert dat aan een vreemdeling die zonder de vereiste documenten Hongarije binnenkomt, voorafgaand aan het indienen van een asielaanvraag, een uitwijzingsbeslissing kan betekend worden. Een dergelijke beslissing kan slechts genomen worden door de met de grenscontrole belaste politiediensten nadat door de Hongaarse asieldiensten getoetst werd of een dergelijke maatregel niet strijdig is met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 33 van de Vluchtelingenconventie. Het gegeven dat een niet-gouvernementele organisatie oordeelt dat de door de Hongaarse asielinstantie doorgevoerde toetsing diepgaander zou moeten zijn en melding maakt van het feit dat in een individueel geval de Hongaarse asielinstantie initieel oordeelde dat de verwijdering van een asielzoeker mogelijk was en vervolgens op dit standpunt terugkwam en hem toch de subsidiaire beschermingsstatus toekende laat de Raad niet toe te concluderen dat de toetsing in regel kwalitatief niet volstaat.

Het Hungarian Helsinki Committee geeft in zijn verslag aan dat de Hongaarse regelgeving toch onvoldoende waarborgen biedt omdat, zelfs wanneer de Hongaarse asieldiensten oordelen dat een vreemdeling niet mag worden overgebracht naar zijn land van herkomst, dit niet uitsluit dat hij naar een ander land wordt overgebracht, dat hem eventueel zou kunnen doorsturen naar zijn land van herkomst. De Raad dient er in dit verband op te wijzen dat, gelet op artikel 27 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de richtlijn 2005/85/EG), een land toepassing kan maken van het begrip “*veilig derde land*” en verzoeker niet aantoont dat Hongarije een

verkeerde toepassing maakt van dit concept of van enige andere bepaling van voormelde richtlijn en verweerders standpunt dat er geen aanleiding is om te besluiten dat de Hongaarse autoriteiten normen die zijn vastgelegd in de richtlijn 2005/85/EG niet zouden respecteren niet correct is. Waar verzoeker verwijst naar een mogelijke overdracht aan de Griekse autoriteiten dient daarnaast nogmaals te worden benadrukt dat uit de door verweerder bij zijn nota gevoegde documentatie blijkt dat de Hongaarse autoriteiten rekening houden met de rechtspraak van het EHRM en, nadat werd vastgesteld dat dit land onvoldoende garanties biedt inzake toegang tot de asielprocedure en opvang, asielzoekers niet langer doorverwijzen naar Griekenland.

Een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals dit voortvloeit uit artikel 33 van de Vluchtelingenconventie, wordt niet aangetoond.

3.3.7. Verzoeker stelt dat hij, in het geval hij wordt teruggestuurd naar Hongarije, geen beroep zal kunnen doen op de kosteloze bijstand van een advocaat om zijn asielmotieven te laten gelden en verwijst ter staving van zijn standpunt naar de toelichting van het Hungarian Helsinki Committee inzake artikel 29 van de Hongaarse wet nr. XCIII van 1990 op de fiscale lasten. Uit deze toelichting blijkt echter geenszins dat hij in Hongarije niet gerechtigd zou zijn op de kosteloze bijstand van een advocaat. Er wordt slechts gesteld dat in beginsel een bijdrage van 10 euro moet betaald worden indien een asielzoeker een meervoudige asielaanvraag wenst in te dienen, doch dat in de praktijk deze bijdrage nooit gevraagd wordt.

Een schending van de artikelen 6.2.c en 13 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3.8. Verder dient erop gewezen te worden dat verzoeker nalaat uiteen te zetten waarom hij van oordeel is dat artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, bepaling die trouwens geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde (RvS 14 februari 2005, nr. 140.572) en dus op zich niet dienstig kan worden aangevoerd, geschonden werd, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De bij arrest nr. 81 368 van 15 mei 2012 bevolen schorsing wordt opgeheven.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK